

Dương Nữ Khánh Thương

Tình đầu

Buổi tối lũ con gái như những con gà mái tơ nhốt chung một chuồng tự dưng khó khé tra hỏi nhau về mỗi tình đầu.

Ủm. Yêu từ bao giờ, cầm tay lần đầu ở đâu? Hôn người đầu tiên là ai, có thích không, bao lâu thì tan vỡ? Ủm, đại loại là những chuyện vô cùng "dở hơi không biết bơi".

Hương cười phe phé kể yêu chú hàng xóm từ năm lớp mười. Chú hay sang nhà xin mẹ mắt tôm để ăn cà. Nhà có bà con ở vùng biển nên hay biểu cả can mắt tôm đặc sản. Mẹ Hương thiếu thảo hôm nào cũng cho, chú hôm nào cũng sang xin, Hương nhìn thấy chú thành quen, bữa cơm nào không thấy cái bát chìa vào là nuốt cơm không trôi. Hẹn hò đi chơi mấy buổi. Mà đi thì trốn xuôi, trốn ngược mới được. Quy ra cũng tại chú gấp hai rưỡi tuổi Hương. Hương xoe xoe "Nhưng đừng tưởng già, trông chú còn "phong độ" lắm". Chú dẫn Hương đi chơi viện bảo tàng, đến nơi chú làm việc và nhân buổi trưa không ai để ý, định hôn Hương. Nhưng luống cuống thế nào Hương ngã ngời ra đất, đập mông đau quá nên không thể hôn nổi. Hương

bảo sau này đi với ai mà cả hai đều có tình ý thì Hương phải chọn một chỗ cố thủ thật chắc chắn, đề phòng rủi ro. Cả bọn nhao nhao "Thế sau có tiếp tục xi-nê-ma gì nữa không?". Hương lắc đầu. Chú vẫn sang xin mắt tôm đều và mấy năm sau cưới một cô goá chồng. Đến lượt Huế. Nó then thò một lúc mới dám thú nhận là hôn lần đầu ở trong phòng hoá trang sau cánh gà hội trường. Nó với thằng bạn cùng lớp diễn cặp với nhau trong vai đôi bạn cùng tiến. Trong quá trình tập vở chung, hai đứa đã mắt la mày lém rồi nhưng thằng kia nhát gái đến nỗi phải diễn cảnh hai đứa tay trong tay rất vui vẻ, hồn nhiên mà hai đứa cắc có năm kiểu gì cũng then thò như đôi đang yêu nhau nên cô giáo bắt cầm tay luôn cho dạn. Đương nhiên cầm lâu thì thích nhưng cái hồi hộp ban đầu cũng mất đi, thực tình cả hai chỉ muốn hôn xem mùi vị nó như thế nào. Diễn xong đám bạn cùng trường hoan hô quá trời hai đứa chạy vào trong tập hợp để ăn cháo gà bồi dưỡng. Đang theo đà chạy vào thì thằng kia giật Huế lại dúi vào sau cánh gà và nụ hôn đầu đời thắm mùi son phấn hoá trang đến nghẹt thở. Đúng ra là thằng kia phải ăn mấy lớp son của Huế. "Thế là ngọt ngào rùi". Đứa khi gió nào đó kết luận và nhìn chăm chăm vào môi Huế xem cái môi "hun" rồi nó như thế nào. Huế ngượng quá dúi mặt xuống đám chăn. Để gỡ lũ tiểu yêu ra khỏi Huế, Hoa quyết định tự kể chuyện mình.

Hoa nổi tiếng là đứa đa tình, giống gien mẹ. Mà mẹ nó có ai là không biết: Trẻ tươi mơn mớn, bỏ bố con nó từ lâu và cặp với không biết bao nhiêu là ông quyền cao chức trọng. Bà có tài "căn" đúng thời điểm ông nào sắp phất lên thì sà đến, đúng lúc nào ông ta sắp sa cơ

lỡ vận thì lảng ra, rút lui an toàn. Nó còn xinh hơn cả mẹ. Mới học trung học mặt mũi đã rạng rỡ như hoa đào. Nó tự hào từng là bồ của tất cả đám con trai "có giá" ở trường. "Giá" ở đây là theo nhiều tiêu chuẩn. Một là đẹp trai con nhà giàu, hai là học giỏi có khả năng, ba cũng là cậu ấm con quan. Hạng bét nhất cũng phải có chút tài vật như hát hay, đánh bóng chuyền giỏi hay mồm mép tép nháy... Nó làm cho khối đứa con gái dè chừng vì sợ nó cướp bồ nhưng với bạn bè vô tư thì Hoa quả là một đứa rất đáng quý, thẳng thắn và nhiệt tình. Thế mà nụ hôn đầu đời của nó thật thảm hại. Một lần mẹ Hoa tổ chức sinh nhật cho nó ở nhà hàng. Khi nó đến nơi thì cả một bàn tiệc toàn các ông tai to mặt lớn và có mỗi mình mẹ nó là phụ nữ. Nó lịch sự cũng nâng ly với các chú nhưng chỉ được vòng đầu mặt mày đã xây xẩm. Ai đó dìu nó vào phòng. Chú ngồi cạnh lúc nãy vào theo và đặt tay lên hông Hoa, gấn vào môi nó một cái hôn nồng nặc mùi bia, rượu, gỏi cá sống. Hoa bảo chính nhờ mùi tanh ghê tởm ấy mà nó tỉnh trí ra được mấy phút để kịp tát bốp vào mặt ông ta và vùng chạy. Hoa ghen ngào "Sau này dù tao đã hôn rất nhiều, đã vung vãi nhiều thứ hơn cả hôn nhưng giá như ai cho tao một cái hôn đầu đời thật thanh khiết thì có lẽ tao đã không như bây giờ".

Cả lũ tự dưng trầm ắng xuống và bất giác đều thở dài theo tâm trạng của cô bạn đáng thương. Riêng Châu, Châu thấy mình thật hạnh phúc. So với tất cả những gì lũ bạn vừa kể, Châu không biết đấy đã phải mỗi tình đầu của mình chưa, nhưng rõ ràng bảo đó chỉ là một trò trẻ nít thì Châu không đồng ý. Bởi vì đó là một "mối tình tay ba" hẳn hoi.

Hồi ấy Châu học lớp hai. Vào lớp cô giáo bầu Châu làm quản ca. May làm lớp phó. Hùng làm lớp trưởng. Bộ ba ấy đã gắn bó với nhau suốt năm lớp hai do cô Hoài chủ nhiệm. Cô Hoài cũng là một cô giáo mà Châu nhớ nhất trong suốt thời đi học của mình. Có lẽ là do những kỷ niệm đầu đời bao giờ cũng như lúa ngâm đòng. Hương sữa thơm thoảng thoắt trên tay người cầm dẫu sau này hạt lúa có mẩy căng đến bao nhiêu nữa. Nhưng chuyện về cô Hoài nói sau vậy. Còn lúc này đây, mặc cho lũ con gái kêu toang toác, cười xoe xoé trên một cái giường chật chội, Châu im lặng sống lại với kỷ niệm thơ dại của mình.

Lớp trưởng chịu trách nhiệm chung về mọi mặt từ quân số, vệ sinh đến hoạt động phong trào, lớp phó như May chỉ chuyên về học tập. Châu làm quản ca, học rất giỏi, thêm nữa là con gái nên chữ viết đẹp và tròn trịa vô cùng. Trẻ con chưa biết chú ý nhiều đến xinh đẹp, nhà giàu hay những tiêu chuẩn như về sau này. Đơn giản đứa nào học giỏi sẽ là thống soái. Châu chẳng có một chức vụ gì đáng kể nhưng lại nắm quyền chỉ huy cả hai "ông tướng". Ngoài học, lũ Châu còn có bao nhiêu trò vui, như đi hái trộm me, xoài của những lâm trường ở gần trường. Đi học hồi đấy cũng không có nhiều hàng rong và lũ trẻ con cuối thời bao cấp làm gì có tiền mà tiêu vặt như bây giờ. Mỗi đứa được nhà chuẩn bị cho một chai sáu lăm đựng nước lọc, đứa nào "xuya" hơn thì có cái biđông cũ của bố. Nhưng ở trường chạy nhảy chơi bao nhiêu trò, chỉ một loáng cả nước lẫn các thứ quả để dành đều cạn kiệt. May hay đi múc nước lã ở cái giếng trên đỉnh dốc để đổ đầy lại cho Châu. Nước lã lại còn ngọt, mát hơn cả nước đun sôi nên

lắm lúc chỉ mong nước đun sôi hết để uống nước lã. Hùng ghen tị với May vì điều đấy, và cả hai đứa con trai ngồi trong lớp chỉ chăm chăm nhìn chai nước của Châu đã sắp hết chưa để còn giành nhau đi lấy. May gần nhà Châu hơn Hùng, nhưng bù lại, Hùng hay được đi "hợp" cùng Châu hơn chứ lớp phó chả bao giờ được đi hợp dù vẫn "có chức". Hùng rất "tâm lý", mỗi lần có dịp đi đâu cùng lại để dành cho Châu mấy quả me chín. Hùng khoái nhìn cảnh Châu bóc từng lớp vỏ đã khô rộp sau đó nhả mặt nuốt từ từ cả quả me dài ngoẵng vào miệng. Mặt Châu rất yêu. Trắng hồng như búp bê, mỗi tội toàn bị các bạn bắt chấy từ đầu mình bỏ lên đầu Châu nên bố Châu bức lắm. Mẹ tìm hạt na giã ra gội đầu cho Châu còn bố thì sắm cả bộ dao kéo và nghĩ ra bất cứ kiểu tóc nào ngắn, gọn nhất để thực hành ngay trên đầu Châu. Thành ra cái mặt xinh xắn ấy có hôm vác nguyên cả mớ đen đen ngắn um ừm như cái nồi đất úp lên, hôm lại ba tầng xiên xẹo. Châu cứ khóc hết trận này đến trận khác rồi lại phải mang kiểu tóc đấy cho đến lúc nào bố Châu nghĩ ra kiểu tóc mới. May không bao giờ trêu Châu như các bạn khác. May dẫn Châu, bảo vệ Châu về đến tận nhà. Hôm nào trời mưa May sang tận nhà đón Châu, hai đứa cùng đi chung một mảnh áo mưa bộ đội của bố May. Mẹ Châu dạy cùng mẹ May nên hai bà mẹ rất hay tâm sự về con cái. Thâm tâm Châu quý Hùng hơn dù Hùng không quan tâm được đến Châu nhiều như May. Thậm chí trong quyển vở ô ly, Châu còn tập viết thư gửi Hùng. May từ đấy ghét Hùng ra mặt và khi Hùng giao công việc hay cô giáo cử hai đứa đi đâu May không bao giờ chịu đi chung với Hùng. Ngược lại Hùng cũng luôn khó chịu mỗi lần May về chung với Châu.

Nhưng rồi mùa xuân năm đấy làm đảo lộn tất cả. Học sinh được nghỉ tết thì May tích cực sang nhà Châu rửa lá, tỉa cây, quét dọn cùng Châu. Nhà May có một cây mận trắng, mẹ May rất quý thế mà May dám bẻ một cành to sang cho Châu. Mẹ May giận nhưng không dám mắng con vì sợ đến tai mẹ Châu. Cả tết năm ấy nhà Châu ngào ngạt trong hương mận. Châu quên hẳn Hùng. Rồi bố Châu được điều đi công tác ở vùng khác và đưa cả hai mẹ con Châu đi. Mọi việc diễn ra nhanh chóng, Châu không kịp tạm biệt cả cô giáo Hoài, lớp 2A lẫn Hùng và các bạn.

Buổi chiều hôm ấy, May và Châu đứng dưới gốc cây mận trắng nhà May đầy lưu luyến. May nắm bàn tay xiu xiu của Châu hẹn hò "Sau này mình nhất định gặp lại châu. Mình sẽ đưa Châu ra tiệm cắt tóc chứ không để cho bố Châu cắt và... và mình... nhất định sẽ... lấy Châu làm vợ". Châu cũng gật đầu. Hoàn toàn không phải là một cái gật đầu thơ trẻ mà ngay cả bây giờ Châu vẫn gật nếu May xuất hiện. Sự thực thì Châu có gặp lại "mối tình đầu" ấy một lần. Hôm ấy, bố Châu đang ở cơ quan đột nhiên có một người đàn bà cùng thằng bé trạc tuổi Châu xuất hiện. Lúc đó Châu đã học lớp sáu. Bố Châu đến trường đón Châu về. Hai đứa đứng ngây ngô ngăm nhau và cả thẹn thùng nữa. Châu chỉ dám liếc trộm May. May đã cao hơn Châu rất nhiều và không giống như trong tưởng tượng của Châu. Chỉ một loáng mẹ May đã kéo May đi. May dặn với theo "May nói gì hồi lớp hai Châu vẫn nhớ chứ? Luôn luôn là thế. Bao giờ mình lớn...". Châu lại gật đầu. Suốt cả mối tình đầu, hai lần người ta nói những câu quan trọng thì hai lần Châu đều gật gật. Cả hai đều còn bé quá để

biết hôn nhưng đầu sao cái nắm tay rụt rè dưới cây mận Châu vẫn nhớ như in. Và mỗi lần như thế Châu lại mỉm cười. Rõ ràng mình yêu từ rất sớm. Từ lớp hai đã biết yêu và hẹn ước rồi. Ghê thật.

Châu ngoảnh lại đã thấy lũ gà mái ngủ hết rồi. Đầu đứa nọ ở dưới chân đứa kia. Mông cái Hoa đặt ngang mũi cái Huế. Cái Hằng xoạc chân ngang như cầu thủ chuẩn bị sút bóng, còn cái miệng "chi-ca-vâu" của cái Lan phô hết lợi. Cái Bông ngủ ngoan nhất, hai tay khép trước ngực, mặt rất duyên, rõ là một đứa con gái ý tứ kể cả trong giấc ngủ. Châu mãi vẫn chưa thu xếp được một góc cho mình đành ngồi bó gối trong bóng tối mờ dịu phủ khắp căn phòng.

Tám đứa con gái, tám mối tình đầu, tám nụ hôn đầu, tám kiểu hẹn hò. Đầu chua chát, buồn khổ, êm đềm, trong trẻo hay bi hài đến cỡ nào đi chăng nữa những kỷ niệm đầu đời vẫn như một giọt nước từng làm lay động cả một lá khoai xanh mướt, non tơ...

Nguồn: VNExpress

Được bạn: Một Sách đưa lên

vào ngày: 8 tháng 1 năm 2004